Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3221/2022
27.06.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Петар Митић адвокат из ..., против туженог Града Врања – Регионални центар за таленте Врање, којег заступа Градско правобранилаштво, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1677/2022 од 13.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1677/2022 од 13.04.2022. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1677/2022 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 649/21 од 15.12.2021. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи као незаконито решење туженог Регионалног центра за таленте Врање бр. .. од 05.02.2018. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду бр. .. од 27.02.2013. године са анексом бр. .. од 18.12.2013. године и да се обавеже тужени да је врати на рад на исте или друге послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима, са свим правима и обавезама по основу радног односа почев од 06.02.2018. године, као и да јој тужени надокнади трошкове парничног поступка у износу од 117.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 123.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревидента да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, тако што је без одржавања расправе у смислу члана 383. став 3. и 4. тог закона, изменио утврђено чињенично стање. У другостепеном поступку, по налажењу ревизијског суда, није измењено чињенично стање већ је другостепени суд, на основу већ утврђених чињеница, извео другачији закључак о датој сагласности оснивача туженог на његов општи акт о систематизацији послова од 08.01.2018. године.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је по основу анекса уговора о раду од 18.12.2013. године била распоређена на радно место ... са IV степеном стручне спреме, систематизовано Правилником о систематизацији послова и задатака од 17.12.2013. године. Скупштина Града Врања је 10.11.2017. године донела Одлуку о одређивању максималног броја запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе за 2017. годину. По тој Одлуци, тужени има троје запослених. Тужени је 29.12.2017. године, донео одлуку о изради Правилника о систематизацији послова и задатака запослених (заведену под бројем 01-01/491), а 08.01.2018. године, донео је и Правилник о систематизацији послова и задатака запослених (заведен под бројем 01-01/9), истакнут на његовој огласној табли 24.01.2018. године. Претходно је тужени означени правилник упутио Градском већу Града Врања (свом оснивачу) ради давања сагласности. Решењем градоначелника Града Врања број 02-3/9/2018-7 од 18.01.2018. године дата је сагласност на Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места туженог бр. 01-01/491 од 29.12.2017. године. Новим правилником су код туженог систематизована радна места директора, уредника културног, образовног и забавног програма и финансијско-административног сарадника. Тужиља у спроведеној анкети није прихватила могућност споразумног престанка радног односа, уз исплату одређене накнаде. Радни однос тужиље престао је решењем туженог од 05.02.2018. године о отказу уговора о раду због престанка потребе за њеним радом, а није постојала могућност њеног распоређивања на друго радно место за које је предвиђен IV степен стручне спреме.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио оспорено решење о отказу уговора о раду. По становишту тог суда, нема доказа да ли је на правилник туженог о систематизацији од 08.01.2018. године дата сагласност његовог оснивача, јер из решења градоначелника Града Врања од 18.01.2018. године произилази да је сагласност дата на Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места код туженог број 01-01/491 од 29.12.2017. године, а нема ни доказа о томе када је правилник туженог од 08.01.2018. године скинут са огласне табле, па је зато дискутабилно да ли се тужиља уопште могла упознати са његовом садржином. Због тога је првостепени суд закључио да Правилник о систематизацији послова од 08.01.2018. године, којим је укинуто радно место тужиље, није ступио на снагу јер на њега оснивач туженог није дао сагласност. Осим тога, по схватању првостепеног суда, циљ одлуке о одређивању максималног броја запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе је рационализација и смањење трошкова за плате запослених, а тужени је након доношења одлуке о престанку радног односа тужиље запослио већи број лица ради обављања различитих послова по уговорима о раду на одређено време или уговорима о обављању привремених и повремених послова.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби туженог, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, погрешан је закључак нижестепеног суда да на правилник туженог од 08.01.2018. године није дата сагласност његовог оснивача, јер из писаних доказа – захтева туженог за давање сагласности, уз који је приложен означени општи акт, произилази да је тражена сагласност дата а чињеница да је у решењу градоначелника Града Ниша наведен погрешан општи акт не може се тумачити на штету туженог, онако како је то учинио првостепени суд. Ни околност да је тужени, након спроведене рационализације и отказа тужиљиног уговора о раду, за обављање различитих послова ангажовао одређени број лица по уговорима о раду на одређено време или уговорима о привременим и повременим пословима, по становишту другостепеног суда не утиче на правилност решења о отказу уговора о раду тужиље, јер ни један од тих уговора није закључен за послове које је тужиља обављала, тако да тужени није поступио супротно члану 182. Закона о раду.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неоснован.

Тужиљи је радни однос престао као вишку запослених, на основу Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ број 68/15 и 81/16), Одлуке о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе („Службени гласник РС“ број 61/17) и Одлуке о одређивању максималног броја запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе Града Врања за 2017. годину („Службени гласник Града Врања“ број 27/17). Према тим прописима, број запослених на неодређено време код туженог сведен је на троје запослених, а општим актом туженог о систематизацији послова и задатака од 08.01.2018. године укинуто је радно место ... на којем је тужиља радила. Наведени општи акт ступио је на снагу осмог дана од дана његовог објављивања на огласној табли (24.01.2018. године). Претходно је, на захтев туженог од 08.01.2018. године уз који је достављен предлог Правилника од истог датума, оснивач туженог дао сагласност на тај општи акт. На другачији закључак нема утицаја чињеница да је диспозитивом решења градоначелника Града Врања од 18.01.2018. године, дата сагласност на Правилник о изменама и допунама правилника о организацији и систематизацији радних места туженог бр 01-01/491 од 29.12.2017. године. Током постопка није утврђено да је тужени такав општи акт уопште имао, а под означеним деловодним бројем је 29.12.2017. године евидентирана одлука туженог о изради Правилника о систематизацији послова и задатака запослених, донета на основу означеног закона и подзаконских аката о одређивању максималног броја запослених у јавном сектору. Осим тога, наведено решење донето је на захтев туженог, уз који је достављен предлог правилника од 08.01.2018. године.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић